

Durmuş Hocaoğlu

Silâhı Bırak, Meclis'e Gel!

Yeniçağ, "Analiz" ., 22 Ekim 2007, Pazartesi., s.12
"Analiz" Sıra No: 582; 2007-097; Ekim-10

YENİÇAĞ

Kitle Kültürü ve Münevver Kültürü diye bir ayrım vardır kültür teorisinde; kabaca söylendikte kitle-adamın ve seçkinlerin kültürlerini ifade eden, birçok açılımları ve altbaşlıkları olan bu kavram çiftinin anlamlarından en önemlisi, aynı ülke içerisinde, zaman ve mekân itibâriyle yanyana, ama farklı olarak akan iki ayrı nehir gibi, yanyana ama farklı iki ayrı kültürü işaret etmekte olmasıdır. Normal ve sıhhatli bir cemiyette, dâimâ, elitlerin kültürü daha ince daha ve daha sofistike bir nitelik taşır; bu, Duverger'nin "*Kitleden giderek farklılaşan ve oldukça sınırlı kalan bir seçkin zümre katında yayılan çok ince ve derin bir kültür*"[1] diyerek tanımladığı şeydir. Halkın kültürü daha sâde, daha yalın, daha basit ve daha sığdır; tıpkı hâfızası gibi. Elitler – yâni kısaca, işi düşünce olan seçkin kaymak tabaka - halka, yâni avâma nazaran birçok bakımdan farklılık arzeder, öyle de olması iktizâ eder ve bu da O'nun kültürünü farklılaştırır. Ne var ki, muayyen bir asgarî kemâl mertebesine vâsıl olamamış cemiyetlerde, alekser, seçkinler (havass) ile avâm arasında pek de o kadar mühim bir fark göze çarpmaz; nitekim, buralarda, aydın diye, elit diye, umûmiyetle, Gazzâlî'nin tâbiriyle, "avâm tabiatlı" kimselerin sultası hüküm sürer; Türkiye'de olduğu gibi. Ancak, Türkiye'nin bu babda, yine başka bir istisnâî durumu daha vardır; aydınların büyük bir bölüğünün, halka yabancılaşmış (*alien*), hattâ yabancılaşmış olmaktan da öte, muhâlif ve dahası, jakoben – yâni halkı döve döve adam etmeyi prensip ittihaz edinmiş - olması.

Sözü getirmek istediğim nokta şu: Sayın Başbakan, 'yine', PKK'yı, silâhı bırakıp sivilleşmeye, daha da ileri giderek "Meclis'e gelmeye" dâvet etti – aslında zâten orada - ve fakat henüz bu ülkenin 'seçkin'lerinden ciddiye alınır bir reaksiyon gelmedi; halkı anlıyorum, ama ya seçkinler – daha doğrusu, seçkin diye ortalıkta nâzeninler gibi gezinenler - nerede?

Konu şu:

Sayın Erdoğan, geçen hafta – 20 Ekim, Cuma – konuk olarak iştirâk ettiği Kanal 24 televizyonunda şunları söyledi:

Şimdi burada terörist, terör örgütü silâhı bırakacak. Silâhı bırakarak bir defa artık şehirli olacak. Dağı terk edecek. Bunu başardığı anda, bu kararı verebildiği anda, ben inanıyorum ki ülkemizde onlar da aileleriyle beraber huzuru yakalayacak ve bölge de aradığı huzura, istikrara süratle kavuşacak. Burada bizim derdimiz **yapılacak birşey varsa parlamento çatısı altında** gelirsın yaparsın siyasetle. Gereken odur. Tek çıkar yol...

Şimdi Amerikası, AB'si hepsi PKK'yı terör örgütü olarak ilan ederken kalkıp da Parlamento çatısı altındaki bu parti, PKK'ya terör örgütü diyemez, hala 'kardeşimiz' derse, 'arka bahçemizdir' derse nasıl olacak da biz birlik beraberlik, bir dayanışma içerisinde olacağız?

Yukarıda, “yine..” dediydim; çünkü haddi zâtında bu bir ilk değil: Sayın Başbakan bu şekilde konuşmağa çoktan alışkın ve bu cemiyeti de alıştırdı ne yazık ki; nitekim daha önce de “silâhı bırak masaya gel” çağrısı yapmış ve Yeniçağ'da üstüste iki yazı konusu yaptığım[3] bu çağrısında şunları söylemişti [07 Nisan 2006, Cuma, *Milliyet*]:

“Başbakan Tayyip Erdoğan, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'ün terörün küresel ölçekte tanımının yapılmasına ilişkin yaklaşımından hareketle Türkiye için 'terörün tanımı yapılmalı' diyen DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk'ü eleştirdi. Erdoğan'ın, 'Elde silahla dolaşmaya gerek yok. **Silahsız gelersin, masada her şeyini konuşursun**' ifadesi dikkat çekti.”

Bir ülkenin başbakanının ucunu bucağını hesap etmeden sarf ettiği bu iri kelâmların nereye gideceğini halkın farkedememesini bir yerde normal karşılarım; ama ya aydınların?

Nasıl olur da sür manşet olmaz ki, “Sayın Başbakan; siz ne demek istiyorsunuz?” Nerdfe bu ülkenin “düşünen beyinleri”?

Ve ne demek istiyor, bu ülkenin nâmûsunu korumağa andıçmış Sayın Başbakan? Sâhi; ne demek istiyor olabilir?

★ ★ ★

İşin doğrusu şu bence: Seçkinleri bu olan bir cemiyette böyle bir başbakan da normal olsa gerek.

Ancak soru bitmiyor: Niçin bu cemiyetin seçkin tabakasının ekseriyeti böyle?

Bana kalırsa, bu vebâlin büyük bir kısmı da “halk”da; “sevgili halkımız”da.

“Sevgili halkımız” hiç de o kadar mâsûm değil

[1] Maurice Duverger., *Siyaset Sosyolojisi (Sociologie de la Politique)*., Çeviren: Dr. Şirin Tekeli., Varlık Yay., İst., 975, s.178

[2] Erol Güngör'ün bu husûsu konu edinen “Halk Kültürü ve Münevver Kültürü” başlıklı makalesini tavsiyeye şâyandır [*Türk Kültürü ve Milliyetçilik*., Ötüken Yay., 4. Baskı, İst., 1980, s.35-44]

[3] “Silâhı Bırak, Masaya Gel: I”., *Yeni Çağ*., 09.04.2006; “Silâhı Bırak, Masaya Gel: II”., *Yeni Çağ*., 10.04.2006

